

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

MARGARET MITCHELL
PE ARIPILE
VÂNTULUI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
MARY POLIHRONIADE-LĂZĂRESCU

LITERA®
București
2018

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI	7
PARTEA A DOUA	171
PARTEA A TREIA.....	347

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

Scarlett O'Hara nu era frumoasă, dar bărbații nu-și dădeau seama de asta când erau sub farmecul ei, așa cum erau acum gemenii Tarleton. Pe chipul ei, trăsăturile delicate ale mamei, o aristocrată de origine franceză din regiunea de coastă, nu se armonizau cu trăsăturile greoaie ale tatălui, un irlandez cu obrazul rumen. Totuși avea o față atrăgătoare, cu bărbia ascuțită și fălci puternice. Ochii, puțin migdalați și mărginiți de gene dese, erau de un verde deschis, fără cea mai mică nuanță căpruie. Sprâncenele, groase și negre, desenau o neașteptată linie oblică pe pielea albă ca magnolia, acea piele pe care puneau atâta preț femeile din Sud și pe care o apărau cu atâta grijă, cu ajutorul pălăriilor, al vălurilor și al mitenelor, de soarele arzător al Georgiei.

În acea luminoasă după-amiază de aprilie din anul 1861, Scarlett O'Hara, cum stătea între Stuart și Brent Tarleton, pe veranda răcoroasă și umbroasă de la Tara, plantația tatălui ei, oferea ochilor o imagine încântătoare. Rochia nouă, croită din doisprezece iarzi de muselină verde înflorată, unduia pe cercurile crinolinei și culoarea se armoniza perfect cu aceea a sandalelor de marochin verde cu tocuri joase, pe care tatăl ei i le adusese de curând din Atlanta. Rochia îi scotea în evidență într-un mod fermecător mijlocul, cel mai subțire din trei comitate, și corsajul foarte ajustat învăluia un piept bine dezvoltat pentru o fată de șaisprezece ani. Dar cu tot felul pudic în care-și așezase poalele rochiei, cu tot aerul rezervat pe care i-l

dădea părul lins, strâns în coc la spate, cu toată cuminenția mâinilor mici și albe, încrucișate în poală, Scarlett își ascundea cu greu adevărata fire. Pe fața ei, plină de o dulceață studiată, ochii verzi, neastâmpărați și poruncitori, plini de viață, nu se potriveau deloc cu atitudinea ei cuviincioasă. Își datora bunele purtări observațiilor blânde ale mamei ei și disciplinei mai severe exercitate de Mammy, dar ochii îi trădau firea.

Lângă ea, de o parte și de alta, gemenii se lăfăiau în fotolii și, râzând și pălăvrăgind, priveau soarele prin paharele pline cu lichior de mentă. Își încrucișaseră neglijent picioarele lungi și greoaie de călăreți, încălțate cu cizme până la genunchi. În vârstă de nouăsprezece ani, înalți de aproape 1,90 m, cu mâini și picioare lungi și cu mușchii tari, cu fața arsă de soare, părul roșu închis, privirea veselă și arogantă, îmbrăcați în vestoane identice și cu pantaloni de culoarea muștarului, semănau unul cu altul ca două picături de apă.

Afară, soarele care apunea poleia grădina, luminând copacii încărcăți de flori albe care se profilau în mase compacte pe un fond verde deschis. Caii celor doi gemeni – niște animale mari, roșcate ca părul stăpânilor lor – erau priponiți pe alea de trăsuri; lângă ei mârâia haita de câini slabi și nervoși care întovărășeau peste tot pe Stuart și pe Brent. Mai la o parte, cum se cădea unui aristocrat, un câine mare, cu pete negre, stătea culcat cu botul pe labe și aștepta răbdător ca băieții să plece acasă, la cină.

Între câini, cai și gemeni exista o înrudire mult mai adâncă decât aceea rezultând dintr-o permanentă tovărășie. Erau ca niște animale tinere, nepăsătoare, pline de grație și de nerv, strălucind de sănătate. Băieții erau impetuoși și susceptibili ca și caii lor, dar blânzi cu cei care știau cum să se poarte cu ei.

Deși cei trei de pe verandă fuseseră deprinși din naștere cu viața ușoară de pe plantații și fuseseră serviți din fragedă copilărie de slugi mereu la cheremul lor, pe chipurile lor nu se citea nici moliciune, nici indolență. Aveau puterea și vioiciunea oamenilor de la țară, care și-au petrecut toată viața în aer liber și care nu și-au prea bătut capul cu lucrurile anoste din cărți.

Viata în nordul Georgiei, în comitatul Clayton, era încă rustică și, după principiile în vigoare la Augusta, Savannah și Charleston, chiar puțin cam primitivă. Sudiștii din regiunile mai vechi îi priveau de sus pe georgienii din nord, dar aici, în nordul Georgiei, lipsa rafinamentelor unei educații alese nu avea însemnătate dacă te arătai la înălțime când trebuia. Ceea ce avea mai ales însemnătate era să cultivi bumbac de bună calitate, să încaleci bine, să tragi bine cu pușca, să fii un bun dansator, să știi să ții tovărășie doamnelor și să bei ca un om de lume, ca un gentleman.

În toate aceste privințe, gemenii se arătau la înălțime, dar în același timp erau cunoscuți pentru totala lor incapacitate de a învăța ceva din cărți. Părinții lor erau oamenii cei mai bogați din comitat, stăpâneau cel mai mare număr de cai și de sclavi, dar cei doi tineri erau mai nepricepuți la gramatică decât cei mai mulți țărani albi săraci din împrejurimi.

Tocmai din cauza asta Stuart și Brent trândăveau în această după-amiază de aprilie, pe verandă, la Tara. Fuseseră eliminați de la universitatea din Georgia, a patra universitate de unde fuseseră dați afară în doi ani. Iar Tom și Boyd, frații lor mai mari, plecaseră împreună cu ei, fiindcă nu voiau să rămână într-o instituție în care gemenii nu erau primiți. Stuart și Brent considerau ultima lor aventură ca o excelentă glumă, și Scarlett, care nu deschisese de bună voie o carte de când terminase anul trecut Institutul pentru domnișoare din Fayetteville, lua și ea lucrurile în glumă.

– Știu că puțin vă pasă și că nici lui Tom nu-i pasă că v-au dat afară, zise ea. Dar Boyd? El vrea să studieze și, după ce l-ați silit să părăsească universitatea din Virginia, pe aceea din Alabama, și din Carolina de Sud, a trebuit să plece acum și din cea din Georgia. Așa n-o să sfârșească niciodată.

– O, va putea să-și continue dreptul în biroul judecătorului Parmalee, la Fayetteville, răspunse Brent nepăsător. De altfel, n-are mare importanță. Oricum, ar fi trebuit să ne întoarcem acasă înainte de sfârșitul anului școlar.

– De ce?

Respectabilul nostru...

– Războiul, prostule! Războiul poate izbucni dintr-o zi într-alta, și cred că nu-ți închipui că vreunul dintre noi ar rămâne la universitate în timp de război.

– Știți bine că nu va fi război, zise Scarlett plictisită. Sunt numai vorbe. Nu mai devreme de săptămâna trecută, Ashley Wilkes și tatăl lui i-au spus tatei că delegații noștri la Washington vor ajunge la... un... acord amiabil cu domnul Lincoln cu privire la Confederație. Și apoi, yankeilor le e prea mare frică de noi. Nu va fi război și m-am săturat să tot aud vorbindu-se de el.

– Nu va fi război! exclamă cei doi gemeni indignați, ca și când li s-ar fi luat un bun al lor.

– Ba da, fetițe, are să fie război, zise Stuart. Yankeilor le e poate frică de noi, dar după bombardamentul de alaltăieri și după felul cum generalul Beauregard i-a dat afară din fortul Sumter, vor fi siliți să se bată. Altfel, vor fi considerați de lumea întreagă ca o bandă de lași. Confederații...

Scarlett făcu o mutră plictisită, enervată.

– Dacă mai repetați o dată cuvântul „război“, mă duc să mă închid în casă. În viața mea nu m-a plictisit un cuvânt mai mult decât cuvântul „război“, afară doar de „secesiune“. Papa vorbește de război de dimineață până seara și toți domnii care vin să-l vadă vorbesc de fortul Sumter, de drepturile statelor sau de Abe Lincoln, de-mi vine să urlu de plictiseală. Și tinerii nu vorbesc decât de asta și de grozăvia lor de trupă. Nu ne-am distrat nicăieri în primăvara asta, fiindcă tinerii n-aveau alt cuvânt pe buze. Sunt încântată că Georgia a așteptat Crăciunul ca să proclame „secesiunea“, altfel nici una din petrecerile noastre n-ar fi fost reușită. Dacă mai aud cuvântul „război“, intru în casă.

Și Scarlett s-ar fi ținut de cuvânt, căci nu putea urmări multă vreme o conversație al cărei principal subiect nu-l constituia persoana ei. Totuși surâse. Gropițele îi apărură în obraji și genele negre începură să se zbată repede ca niște aripi de fluture. Băieții fură încântați și, așa cum dorise, îi cerură iertare fiindcă o necăjiseră. Nu-i păstrau pică pentru lipsa ei de interes.

Respect pentru oameni și cărți

Dimpotrivă. Războiul îi privea pe bărbați, așa că socotiră atitudinea ei drept o dovadă de feminitate.

După ce manevrase așa încât să-i sustragă de la subiectul plictisitor al războiului, reluă cu interes discuția privitoare la situația actuală a celor doi frați.

– Ce-a spus mama voastră aflând că ați fost dați din nou afară?

Tinerii păreau jenați. Își aminteau de felul cum reacționase mama lor cu trei luni mai înainte, când reveniseră de la universitatea din Virginia, după eliminare.

– Păi, zise Stuart, n-a prea avut ocazia să spună mare lucru. Azi-dimineață, Tom cu Brent și cu mine am plecat de acasă devreme. Nu se sculase încă. Tom s-a dus să facă o vizită familiei Fontaine, iar noi am venit aici.

– Nu v-a spus nimic aseară, când v-ați întors?

– Aseară am avut noroc. Înainte de sosirea noastră aduseseră noul armăsar, pe care l-a cumpărat mama în Kentucky luna trecută. Toată casa era dată peste cap. E un cal superb, Scarlett, trebuie să-i spui tatălui tău să vie să-l vadă îndată ce va putea... pe drum l-a și mușcat pe grăjdar și a călcat în picioare pe doi dintre negrii mamei, care se duseseră să-l ia de la gară, la Jonesboro. Chiar înainte să ajungem acasă, a fost cât pe ce să dărâme grajdul și aproape l-a omorât pe Strawberry, bătrânul armăsar al mamei! Când am sosit, mama era la grajd căutând să-l liniștească cu niște bucăți de zahăr, și pe cuvântul meu că reușea. Negrii făceau niște ochi! Le era atât de frică, încât se agățaseră de grinzile lui, dar mama vorbea calului ca și cum ar fi fost o ființă omenească, blând ca un mieluşel. Ni-meni nu se pricepe la cai mai bine ca mama. Când ne-a văzut a spus: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutați acasă toți patru? Sunteți mai răi decât cele șapte plăgi ale Egiptului!” Atunci calul a început să sforăie și să zvârle din picioare și mama a zis: „Ieșiți afară! Nu vedeți că e nervos, mititelul de el! Mă voi ocupa de voi mâine dimineață!” Ne-am dus deci să ne culcăm. Azi-dimineață am șters-o înainte să pună mâna pe noi și l-am lăsat pe Boyd să se descurce.

MARGARET MITCHELL
PE ARIPILE
VÂNTULUI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
MARY POLIHRONIADE-LĂZĂRESCU

CUPRINS

PARTEA A TREIA (continuare).....	5
PARTEA A PATRA.....	221

PARTEA A TREIA (continuare)

Capitolul XX

Când zilele calde și zgomotoase de august se apropiau de sfârșit, bombardamentul încetă dintr-odată. Liniștea care se abătu asupra orașului era impresionantă. Oamenii ieșiră în prag și începură să schimbe lungi priviri neliniștite, ca și când le-ar fi fost teamă de ceea ce va urma. După zgomotul de până atunci, această liniște în loc să potolească spiritele, le enerva mai mult. Nimeni nu știa de ce tăcuseră bateriile yankee. De pe front nu sosea nici o știre. Se știa numai că reduțele din jurul orașului fuseseră golite de trupe și că se trimisese numeroase unități spre sud, pentru a apăra linia ferată. Nimeni nu știa unde se băteau, dacă se mai dădea vreo luptă, nici cum mergea bătălia.

În afară de zvonurile care treceau din gură în gură, nu exista absolut nici o știre. Lipsite de hârtie, de cerneală și de personal, ziarele își suspendaseră apariția de la începutul asediului și prin oraș se răspândeau zvonurile cele mai extravagante. În mijlocul acestui calm neliniștitor, mulțimea lacomă de știri asedia cartierul general, se strângea în fața biroului telegrafic sau în jurul gării, în speranța să afle știri, știri bune, căci toată lumea spera că tăcerea tunurilor lui Sherman însemna că yankeii erau în plin dezastru și că trupele confederate îi urmăreau pe drumul Daltonului. Dar nu sosea nici o știre. Firele telegrafului rămâneau mute, pe unica linie rămasă liberă nici un tren dinspre sud nu intra în gară, și serviciul poștal era întrerupt.

Precedată de o căldură îngrozitoare, toamna prăfoasă se apropia cu pași mari și amenința să înăbușe orașul, aducând oamenilor abătuți noi încercări. Cu toate că se străduia să pară curajoasă, Scarlett era chinuită de neliniște, neavând știri de la Tara, și i se părea că asediul durează de o eternitate, că toată viața auzise, vibrându-i în urechi, doar zgomotul tunului – până în ziua când asupra Atlantei se abătu brusc sinistra tăcere. Și totuși, asediul nu dura decât de treizeci de zile. Treizeci de zile de asediu! Treizeci de zile de când tranșeele săpate în argila roșie încercuiau orașul, de când canonada monotonă bubuia fără încetare. Treizeci de zile de când lungile șiruri de ambulanțe și de care trase de boi stropeau cu sânge străzile prăfuite care duceau spre spitale. Treizeci de zile de când cetele de gropari frânți de oboseală strângeau cadavrele abia răcite și le trânteau ca pe niște butuci în șiruri nesfârșite de gropi. Treizeci de zile numai!

Trecuseră doar patru luni de când yankeii își mutaseră pozițiile la sud de Dalton... Doar patru luni... Privind în urmă, amintindu-și de ziua aceea îndepărtată, lui Scarlett i se părea că toate se petrecuseră în altă viață. Oh, nu... Nu se poate să fie numai patru luni de atunci. Fusesse o viață de om!

Acum patru luni... Acum patru luni, Daltonul, Resaca, muntele Kennesaw nu erau pentru ea decât niște nume de localități de-a lungul căii ferate. Acum erau bătălii disperate, bătălii care se dovediseră zadarnice, deoarece Johnston se retrăsese totuși spre Atlanta. Iar acum Gârla Piersicului, Decatur, Ezra Church și Utoy nu mai erau numele plăcute ale unor localități plăcute. Pentru ea, nu vor mai fi niciodată locuri pașnice pline de verdeață, locuite de prieteni atât de primitivi, unde, împreună cu ofițeri chipeși, se dusesse la picnicuri, pe malurile unor pâraie liniștite. Numele acestea reprezentau acum bătălii, și iarba moale și verde pe care șezuse fusesse sfârtecătă de roțile grele ale tunurilor, călcată în picioare în timpul luptelor cu baioneta și turtită în locurile unde trupurile se zvârcoliseră în chinurile morții. Și pâraiele leneșe erau mai roșii acum decât s-ar fi putut înroși de lutul Georgiei.

Se spunea că și Gârla Piersicului era roșie, acolo unde trecuseră yankeii. Gârla Piersicului, Decatur, Ezra Church, Utoy – nici unul dintre aceste nume nu vor mai fi numai niște nume de localități. Nume de morminte unde zăceau îngropați prieteni, nume de mărăcinișuri și păduri unde putrezeau atâtea trupuri neîngropate, numele a patru cartiere mărginașe ale Atlantei, unde Sherman încercase să pătrundă, dar soldații lui Hood îl respinseseră cu înverșunare.

Orașul, la capătul puterilor, primi în sfârșit vești din sud, vești alarmante mai ales pentru Scarlett. Din nou generalul Sherman ataca a patra latură a orașului, concentrându-și eforturile asupra căii ferate, la Jonesboro. Acum yankeii, ca un zid compact, amenințau partea aceasta. Nu mai era vorba de mici unități de trăgători sau de detașamente de cavalerie, ci de grosul forțelor yankee. Tranșeele din imediata apropiere a orașului fuseseră golite de trupe, pentru ca miile de soldați care le ocupau să fie aruncați asupra inamicului. Așa se explica brusca tăcere.

„De ce Jonesboro?” se întreba Scarlett, cu inima strânsă de teamă la gândul că Tara era atât de aproape de câmpul de luptă. „De ce să atace întotdeauna la Jonesboro? Nu sunt în stare să găsească un alt punct unde să atace linia ferată?”

De o săptămână nu primise nici o veste de la Tara, și ultimul bilet laconic de la Gerald nu făcea decât să-i sporească temerile.

Starea lui Carreen se înrăutățise și copila era foarte, foarte bolnavă. Acum va trebui să aștepte zile întregi până ce curierul va reuși să treacă liniile, ca să afle dacă sora ei murise sau era vie. Oh, de ce nu plecase acasă la începutul asediului, cu sau fără Melanie!

Se băteau la Jonesboro – atâta se știa la Atlanta. Nimeni n-ar fi putut să spună ce întorsătură luau evenimentele și zvonurile cele mai incredibile chinuiau orașul. Un curier venit din Jonesboro reuși totuși să aducă vestea că yankeii fuseseră respinși. Totuși, înainte de a se retrage, izbutiseră să pună mâna pentru scurt timp pe Jonesboro, să incendieze gara, să taie firele

Respect pentru copiii și cărți

telegrafice și să distrugă linia ferată pe o lungime de trei mile. Geniștii lucrau cu disperare să repună totul în ordine, dar le va trebui timp, căci yankeii scosese ră traversele, făcuseră stive din ele, așezaseră deasupra șinele și le dăduseră foc; apoi, după ce șinele se înroșiseră, le învârtiseră în jurul stâlpilor de telegraf, care semănau acum cu niște uriașe tirbușoane și era atât de greu să găsești alte șine, să pui la loc orice era făcut din fier!

Nu, yankeii nu ajunseseră până la Tara. Curierul care adusesese depeșele la cartierul generalului Hood o asigură pe Scarlett în privința asta. Îl văzuse, după bătălie, pe Gerald la Jonesboro, chiar în clipa când el se pregătea să plece la Atlanta, și Gerald îl rugase să ducă o scrisoare fiicei sale.

– Dar ce căuta tata la Jonesboro?

Tânărul curier răspunse încurcat că Gerald căuta un doctor militar, pe care voia să-l ducă la Tara.

Cum stătea în picioare, în plin soare, pe verandă, Scarlett simți că i se taie picioarele în timp ce mulțimea tânărului. Trebuia ca sora ei să fie într-adevăr în agonie, pentru ca știința lui Ellen să nu mai ajungă și ca Gerald să caute un medic. În timp ce curierul se îndepărta ridicând un nuraș de praf roșu, Scarlett desfăcu cu o mână tremurătoare scrisoarea lui Gerald. Lipsa de hârtie era atât de mare, încât Gerald scrisese între rândurile ultimei scrisori pe care i-o trimisese ea, și cititul era anevoios.

„Iubita mea fiică, maică-ta și cele două fete au febră tifoidă. Sunt foarte bolnave, dar trebuie să sperăm că vor scăpa. Când maică-ta s-a îmbolnăvit, m-a rugat să-ți scriu ca, sub nici un motiv, să nu vii acasă, ca să nu-l expui pe Wade și pe tine însăși. Te sărută cu drag și-ți cere să te rogi pentru ea.“

„Să te rogi pentru ea!“ Scarlett urcă în goană în camera ei și, căzând în genunchi la picioarele patului, se rugă cum nu se mai rugase niciodată până atunci. Renunțând la rugăciunile obișnuite, nu încetă să repete aceleași cuvinte: „Sfântă Fecioară, n-o lăsa să moară! O să fiu un model de bunătate, numai să n-o lași să moară! Te rog, n-o lăsa să moară!“

MARGARET MITCHELL
PE ARIPILE
VÂNTULUI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
MARY POLIHRONIADE-LĂZĂRESCU

București
2018

CUPRINS

PARTEA A PATRA (continuare).....	5
PARTEA A CINCEA.....	201

PARTEA A PATRA (continuare)

Capitolul XXXIX

Trenul avea mare întârziere, și lungul amurg de iunie începuse să învăluie câmpia cu culorile lui întunecate, când Scarlett coborî în gară la Jonesboro. Ici-colo, lumini gălbui luceau la ferestrele caselor și ale prăvăliilor pe care războiul le ocolise, dar erau foarte puține. De fiecare parte a străzii principale, spații goale arătau locul clădirilor distruse de foc sau de obuze. Tăcute și întunecate, case cu acoperișuri găurite, cu ziduri aproape prăbușite priveau ostile. Câțiva cai de călărie, câțiva catări înhămați la căruțe, erau legați în fața prăvăliei lui Bullard. Strada, prăfuită și roșie, era deșartă. Câteodată, dintr-o cârciumă așezată la celălalt capăt al orașului, se auzea câte un strigăt sau râsul vreunui bețiv, singurele zgomote ce veneau să tulbure pacea amurgului.

Gara, arsă în cursul luptelor, nu fusese reconstruită și, pe locul ei, se înălțase un fel de șopron de scânduri, deschis tuturor vânturilor. Scarlett intră sub acest șopron și se așeză pe unul din butoiașele goale ce păreau puse acolo tocmai pentru asta. De mai multe ori cercetă cu privirea strada, în speranța că-l va vedea pe Will Benteen. Trebuia să vină s-o ia de la gară. Ar fi trebuit să-și închipuie că, după ce primise biletul lui prin care-i vestea moartea lui Gerald, va sări în primul tren.

Plecase din Atlanta într-o grabă atât de mare, încât trusa ei de călătorie nu conținea decât o cămașă de noapte, o perie de dinți și nici o rufă de schimb. Nu se simțea bine în rochia neagră, prea strâmtă, pe care trebuise s-o împrumute de la

doamna Meade, căci n-avusese vreme să-și facă haine de doliu. Doamna Meade slăbise foarte mult în ultima vreme și cum sarcina lui Scarlett era destul de înaintată, rochia era incomodă. Cu toată durerea pe care i-o pricinuia moartea lui Gerald, Scarlett era conștientă de felul cum arăta și se cerceta cu dezgust. Își pierduse complet silueta, și fața și gleznele îi erau umflate. Până acum nu se preocupase prea mult de asta, dar gândindu-se că avea să dea ochii cu Ashley, se simțea nenorocită. Se înfioră la gândul că va trebui să apară în fața lui însărcinată cu copilul altuia. Îl iubea pe Ashley, și Ashley o iubea, și copilul acesta, pe care nu-l dorise, îi părea a fi o dovadă de trădare a dragostei ei. Dar, oricât o costa să apară în fața lui Ashley cu talia îngroșată și cu mersul îngreuiat, trebuia să se resemneze. Nerăbdătoare, Scarlett bătu din picior. Will ar fi trebuit să vină. Firește, putea să se ducă la Bullard să întrebe dacă nu fusese văzut, sau să roage pe cineva s-o conducă până la Tara, în cazul că totuși, Will ar fi fost împiedicat să vină. Dar nu voia să se ducă la Bullard. Era duminică și fără îndoială că jumătate din bărbații din comitat erau adunați acolo. Nu ținea deloc să se arate în rochia aceea prost croită, care o făcea să pară și mai diformă decât era. Nu ținea nici să audă condoleanțele pentru moartea lui Gerald. N-avea ce face cu compătimirea oamenilor. Îi era teamă să nu înceapă să plângă auzind numele tatălui ei. Nu voia să plângă. Știa că dacă începe să plângă, va fi ca în noaptea aceea îngrozitoare când Atlanta căzuse și Rhett o părăsise în mijlocul drumului, noaptea aceea cumplită când nu putuse stăvili torentul de lacrimi ce-i sfâșiau inima.

Nu, nu va plânge! Simți din nou că i se ridică un nod în gât, cum i se mai ridicase de atâtea ori de când aflate știrea – dar la ce i-ar folosi să plângă? Lacrimile nu vor face decât să-i mărească durerea și să-i slăbească puterile. De ce, oh, de ce nu-i scrisese Will, sau Melanie, sau surorile ei că Gerald era suferind? Ar fi luat primul tren pentru Tara, ar fi venit la căpătâiul lui, i-ar fi adus un doctor din Atlanta. Ce imbecili! Nu puteau

face nimic fără ea! Totuși, nu putea fi peste tot deodată! Și numai Dumnezeu știa cât muncea pentru ei, la Atlanta!

Așteptarea se prelungea și ea devenea din ce în ce mai nervoasă. Ce făcea Will? Unde era? Atunci auzi zgomot de pași în spatele ei, se întoarse și-l zări pe Alex Fontaine, care traversa șinele și se îndrepta spre o căruță, cu un sac de ovăz în spate.

– Dumnezeu! Tu ești, Scarlett? exclamă el.

Se descotorosi îndată de sac și, cu bucuria întipărită pe fața lui negricioasă și tristă, se repezi cu mâna întinsă spre tânăra femeie.

– Sunt atât de fericit că te văd. L-am întâlnit pe Will la fierărie. Își potcovea calul. Trenul avea întârziere și zicea că era timp. Să fug după el?

– Da, dacă vrei, Alex, zise Scarlett, surâzând cu toată durerea ei.

Era atât de bine să revezi pe cineva pe care-l cunoșteai din copilărie!

– Știi... știi... Scarlett, începu Alex fără să-i lase mâna, îmi pare tare rău de tatăl tău.

– Mulțumesc, răspunse ea, regretând însă că el adusese vorba de Gerald, a cărui figură și voce se materializă parcă deodată în fața ei.

– Dacă asta poate să te consoleze, Scarlett, să știi că suntem tare mândri de el aici, urmă Alex, lăsându-i în sfârșit mâna. El... el... În sfârșit, socotim că a murit ca un soldat și pentru o cauză demnă de un soldat.

„Ce vrea să spună?” se gândi Scarlett mirată. „Ca soldat? A fost omorât? Sau s-a bătut cu niște scallawagi, cum făcuse și Tony?” Dar nu voia să audă mai mult. Dacă va continua să-i vorbească despre Gerald, va începe să plângă și nu voia să plângă înainte de a fi cu Will, în câmp, unde nu putea s-o vadă nimeni. În fața lui Will putea să plângă. Will era ca un frate pentru ea.

– Alex, zise ea, nu vreau să vorbesc despre asta.

– Ai dreptate, Scarlett, declară Alex, și fața i se înroși de mânie. Dacă ar fi sora mea, așa... ei bine, Scarlett, n-am vorbit

niciodată de rău o femeie, dar dinspre partea mea, cred că cineva ar trebui să-i tragă o bătaie lui Suellen.

„Dar ce l-a apucat acum pe Alex?” se întrebă Scarlett. „Ce caută Suellen în toată afacerea asta?”

– Îmi pare rău să ți-o spun, dar pe aici toată lumea împărtașește felul meu de a vedea lucrurile. Will e singurul care-i ia apărarea... și, bineînțeles, doamna Melanie, dar ea e o sfântă, care nu vede răul nicăieri și...

– Ți-am mai spus că nu vreau să vorbesc de asta, zise Scarlett pe un ton rece, dar Alex nu se arătă jignit, ba chiar păru că înțelege asprimea ei – ceea ce o cam enervă.

Nu-i plăcea să audă un străin bârfind pe cineva din familie și nici nu ținea să arate că nu era la curent cu ceea ce se întâmplase. De ce nu-i comunicase Will toate amănuntele?

Ar fi vrut ca Alex să n-o privească cu atâta insistență. Ghi-cea că-și dădea seama de starea ei și asta o jena. Totuși, Alex se gândea la cu totul altceva. O găsea pe Scarlett atât de schimbată, încât se întreba cum de o recunoscuse. Poate că schimbară se datora faptului că aștepta un copil. Femeile se urăteau groaznic când erau însărcinate, și apoi desigur că era îndurerată de moartea bătrânului O'Hara. Fusesse fiica lui preferată.

Dar nu, schimbarea asta ținea de ceva mai âdânc. De fapt, arăta mai bine decât ultima dată când o văzuse. Îți dădea impresia că mânca pe săturate, de cel puțin patru ori pe zi. Și aproape că nu mai avea aerul acela de fiară hărțuită. Nu mai avea privirea aceea înspăimântată; privirea ei era acum aspră. Chiar când surâdea, păstra un aer autoritar și hotărât. Probabil că-i făcea zile fripte bătrânului Frank! Da, se schimbase. Era, cu siguranță, o femeie frumoasă, dar chipul ei își pierduse tot farmecul și toată dulceața. În sfârșit, nu mai avea felul acela măgulitor de a privi bărbații, ca pe niște zei atotștiutori.

Dar parcă nu se schimbaseră toți? Alex se uită la hainele lui grosolane și chipul său își relua expresia amară. Noaptea, când nu dormea și când se întreba cum să facă spre a-și opera mama, spre a da o educație îngrijită fiului bietului Joe, spre a găsi bani pentru a cumpăra un alt catâr, ajungea să regrete

că războiul se sfârșise! În timpul războiului oamenii nu-și dădeau seama cât de fericiți erau. Pe atunci aveai întotdeauna ceva de înfulecat, chiar când nu era decât o bucată de turtă, se găsea întotdeauna cineva căruia să-i dai ordine; nu-ți spărgeai capul ca să rezolvi probleme insolubile; nu, în armată n-aveai alte griji decât acelea de a nu fi omorât. Și-apoi, mai era și Dimity Munroe. Alex ar fi vrut s-o ia de soție, dar știa că avea și așa prea multe ființe în cărcă pentru a mai putea să se și căsătorească. O iubea de atâta vreme, și acum obraji ei trandafirii se ofileau și ochii ei își pierdeau strălucirea de odinioară. Dacă Tony n-ar fi fost silit să fugă în Texas! Un bărbat în plus acasă ar fi schimbat totul. Dragul de Tony, era într-adevăr iute la mânie, dar când te gândești că era fără nici o lețcaie, undeva, în vest! Da, toți se schimbaseră. Și de ce să nu se schimbe? Alex scoase un oftat adânc.

– Nu ți-am mulțumit pentru tot ce tu și cu Frank ați făcut pentru Tony. Voi l-ați ajutat să fugă, nu-i așa? Ce drăguț din partea voastră. Am aflat, indirect, că e sănătos în Texas. N-am îndrăznit să vă scriu ca să vă întreb, dar poate că tu și cu Frank i-ați dat ceva bani. Aș vrea să vi-i înapoiez.

– O, Alex, te rog, nu vorbi de asta. Nu acum, exclamă Scarlett.

În clipa asta, într-adevăr, banii nu însemnau nimic pentru ea.

– Mă duc să-l caut pe Will, spuse Alex după câteva momente de tăcere. Măine vom veni cu toții la înmormântare.

Așeză din nou sacul de ovăz pe umăr, dar, în clipa când era s-o pornească, o căruță hodorogită apărură dintr-o stradă laterală și se îndreptă scârțâind spre gară.

– Mi-e teamă că am întârziat, Scarlett! strigă Will de pe capră. După ce se dădu cu greu jos din căruță, Will se apropie șchiopătând, se aplecă s-o sărută pe Scarlett pe obraz. Will n-o sărutase încă niciodată și nu-i spusese altfel decât „domnișoară Scarlett“, dar cu toată mirarea ei, acest gest îi încălzi inima și-i făcu plăcere. O ajută să pună piciorul pe roată, apoi să se urce în căruță și Scarlett își dădu seama că-i aceeași căruță hodorogită cu care fugise din Atlanta. Cum de durase atât? Will trebuie

să fi avut mare grijă de ea. Amintindu-și de noaptea aceea tragică, aproape că i se făcu rău. „Chiar de-ar fi să umblu în picioarele goale, chiar de va trebui să ne mai restrângem puțin la mătușa Pitty, voi face în așa fel încât să cumpăr o căruță nouă la Tara, iar pe asta am s-o pun pe foc.“

La început, Will nu vorbi deloc, și Scarlett îi fu recunoscătoare. Își zvârli vechea lui pălărie de pai în fundul căruței, plescăi din limbă și calul o porni. Will era același – uscățiv, roșcat, cu ochii blânzi, cu aerul pașnic și resemnat al unei vite de povară.

Ieșiră din Jonesboro și o luară pe drumul roșu care ducea la Tara. Amurgul mai colora puțin zărilor, iar norii, mari, negri și zburliți păstrau încă reflexe aurii-verzui. Liniștea amurgului de țară cobora asupra lor, mângâietoare ca o rugăciune. Scarlett se întreba cum putuse să se lipsească atâta vreme de mi-reasma proaspătă a câmpului, de priveliștea ogoarelor arate, de dulceața nopților de vară. Pământul roșu și umed mirosea atât de bine; era un prieten atât de credincios, încât i-ar fi plăcut să coboare și să ia o mână de țărână. De fiecare parte a drumului, din caprifoiul care creștea pe margine, se ridica un parfum pătrunzător, ca întotdeauna după ploaie, cel mai dulce parfum din lume. Deasupra capetelor, rândunici iuți zburau ca niște săgeți și, din când în când, un iepure speriat tăia drumul, scuturându-și codița albă ca de puf. Trecând pe lângă ogoarele în care se aliniau arbuști viguroși, Scarlett văzu încântată că bumbacul creștea bine. Ce frumos era totul! Aburul ușor de deasupra bălților, pământul roșu, bumbacul și pinii întunecați care se ridicau în fundal, ca un zid. Cum de putuse rămâne atâta vreme la Atlanta!

– Scarlett, înainte de a-ți vorbi de domnul O'Hara – și am intenția să-ți povestesc totul înainte de a ajunge acasă – aș vrea să am părerea dumatăle asupra unei anumite chestiuni. Am impresia că acum dumneata ești șeful familiei.

– Despre ce-i vorba, Will?

O clipă, aținti asupra ei privirea lui calmă și blândă.